

Gefaald (1)

Kun je het je voorstellen? Dat je zoon tegen je zegt: pap, mam, ik ben homo. Wat ik voelde toen onze zoon uit de kast kwam. Die mededeling slaat in als een bom, geloof me. Ondanks dat het niet helemaal onverwachts was. Ik voelde dat ik had gefaald.

Vandaag (Coming-Outdag 2019) wil ik starten met het een verhalenserie (er komen dus meer delen) om te vertellen wat de homoseksualiteit van onze zoon met mij deed en doet als moeder en christen. Dit blog gaat over wat ik voelde toen onze zoon uit de kast kwam.

Eigenlijk wist ik het al heel lang en was ik niet verbaasd toen onze oudste ons vertelde dat hij bijna zeker wist dat hij homo is. Maar toch sloeg het in als een bom. Dit was niet waar ik van had gedroomd toen ik hem net na zijn geboorte in mijn armen hield en de arts vertelde: je hebt een zoon!

Mijn moedergevoelens waren meteen aanwezig. Dit kleine, kwetsbare wezentje wat op mijn buik lag, bracht zulke sterke beschermende gevoelens in me naar boven. Ik wilde dat hij gelukkig was en deze boodschap dat hij homo is, was voor mij zo ongeveer synoniem aan ongelukkig zijn.

- Ongelukkig, omdat hij in al die jaren zoveel worstelingen had

moeten doormaken, zonder dat ik ervan wist.

- Ongelukkig, omdat hij al die jaren heel veel moeite had gedaan om anders te worden, zonder dat ik hem had geholpen zichzelf te accepteren.
- Ongelukkig, omdat hij dit al die jaren als geheim met zich mee moest dragen, zonder dat hij dit met mij had kunnen delen.

Ik had hem al die strijd, moeite en eenzaamheid zo graag bespaard. En natuurlijk had ik best wat signalen opgevangen, maar ik wilde het niet weten en alles weggestopt. Deze mededeling of bekentenis was voor ons dus niet als een donderslag bij heldere hemel. Toch hou je jezelf voor dat het niet zo hoeft te zijn. Zelfs in zijn kinderjaren (hij zal ongeveer 8 jaar zijn geweest) verzuchtte ik weleens tegen mijn beste vriendin: het zal toch niet zo zijn...

Gelukkig was zij zo wijs om me te adviseren hem toch vooral zichzelf te laten zijn. Mede daardoor hebben we hem toch een redelijk onbezorgde jeugd kunnen bezorgen (hoop ik). Hij is niet in een depressie beland, behoorlijk zeker van zichzelf, heeft een goede relatie met God. Dat zijn toch zaken om dankbaar voor te zijn.

Toch overheerst het verdriet na het open gesprek wat we (manlief en ik) op de dag na Nieuwjaarsdag 2018 met hem hadden en ook het gevoel dat ik heb gefaald. We kunnen er niet

meer omheen: onze zoon is homo! Wat nu? Niemand weet het nog. Dat voelt wel veilig, want wat zullen de mensen zeggen? Wat heb ik verkeerd gedaan? Ik voel dat ik heb gefaald.

Wat als een paal boven water stond, was dat ik mijn zoon nooit zou laten vallen. Wat er ook gebeurde en wat ik ook zou meemaken. Mijn liefde zou alles overwinnen.

Annet van Ballegooijen